

Θραύετ' ἡ λύρα γοερὰν φωνὴν ἀναδιδούσα,
ὡς βρέφος δὲ μετὰ μακρὸν καὶ πυρετώδη θρήνον
ὑπνώσαν, μήτηρ συμπαθὴς ἢ καταγιγίς λαβούσα,
εἰς τὸ κενὸν δι' ἀγκαλῶν μὲ φέρει ἀερίνων.

Καὶ πίπτω ὄλος ἔκοτασις καὶ πίπτων μόλις θίγω
τὸ ἀφρισμένον μνημῆμά μου, ὁπότε αἰφνιδίως
τὸ πᾶν ἐξαφανίζεται τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω,
καὶ ῥέει πάλιν ἔρημος ὁ ἀχαρὶς μου βίος.

Σύρος 1875.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΓΚΙΑΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

Γ. Δ

Ἔνας μικρὸς τραγουδιστὴς ὅσ' τῆ ξενητεῖα ριμμένος
μονάχος παραδέρνει
κι' ὄλο πονεῖ, κι' ὄλ' ἀγαπᾶ, κι' ὄλ' εἶν' ἀπελπισμένος
κι' ὄλο τῆ πρώτη ἀγάπῃ του ὅσ' τὸ νοῦ του ξαναφέρνει.

Κ' ἐνῶ μονάχος του γυρνᾷ ἀπὸ μιά ἄκρῃ σ' ἄλλῃ
καὶ κείνη συλλογᾶται
κερνοῦν, ἀστράπτουν γύρω του τόσ' ὁμορφιαὶς καὶ κάλλῃ
καὶ τόνε κάνουν πειὸ πολὺ ἐκείνην νὰ θυμᾶται.

Κι' ὅτε περάσῃ καὶ σταθῇ καθέναν ρωταίει
μὴν ἄκουσε μὴν ξέρει
μιά μαυρομάτα ὁμορφῆ ὁποῦ τὸν ἀγαπάει
κι' ὅπ' ὄλο τόνε καρτερεῖ νὰ πάῃ τὸ καλοκαῖρι.

Ἄλλὰ ρωτώντας ἤθελα ὅσ' τὸ δρόμο ποῦ διαβαίνει
μιά μέρ' ἀπελπισμένος,
βλέπει μιά κόρη λιγερὴ ποῦ τόνε ξετρελαίνει
κι' ἀφίνει τὰ ῥωτέματα καὶ γέρνει μαγεμμένος.

Καὶ τραγουδῶντας ὕστερα τὸ πόνου του μὲ πόνου
γιὰ κείνη ἀρχινάει,
—Ἐσένα κόρη μ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω μόνο
κι' ὅτ' ἀγαπάει δευτέρῃ τῆ πρώτη ἀλησμοναίει.

ΝΙΚΟΛ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν πορθμὸν. Τὸ μέσον τοῦ θεάτρου κατέχεται ὑπὸ βράχων
ὑπερκείμενων τῆς θαλάσσης. Ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ ἀγκυλιὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἐμπροσθεν
τοῦ ὁποίου εἰς ἀπόστασιν τινα ὑψοῦται βωμὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀναθημάτων καὶ
ἀνθῶν. Ἀπαιτέρω διακρίνεται πύργος. Δεξιᾷ δὲ μέσου τῶν βράχων τὸ ἕδαφος κλί-
νει πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ χάνεται ἐντὸς τοῦ παρασκηνίου.

ΗΡΩ, ΑΜΥΛΛΑ

ΗΡΩ

Ἡ ὥρα ἐγγίζει, Ἀμυλλὰ· ἐλθέ, ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀνα-
μείνωμεν.

Στρέφεται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Χαίρετε, κύματα τῆς Ἀβύδου, ὦ τοῦ Λεάνδρου μου
διαπορθμεῖς.

Δὸς μοι τὴν πέτραν ταύτην· θέλω νὰ τοποθετήσω μὲ
τὰς ἰδίας μου χεῖρας τὸν λύχνον τοῦτον, ὅστις θὰ ὀδηγήῃ
τὰ ἀβέβαια βλέμματά του, τὸ γλυκὺ σύμβολον, τὸ ὁποῖον
λέγει εἰς αὐτὸν ὅτι ἀγρυπνεῖ ἢ ἀγαπητὴ του.

ΑΜΥΛΛΑ

Πρὶν ἢ ὠχρίασῃ ἡ ἡμέρα; πρὶν ἢ τὸ πᾶν κοιμηθῇ;
Προλαμβάνομεν τὴν στιγμήν.

ΗΡΩ

Ὅχι· ἰδέ, τὰ κύματα πορφυροῦνται· σημεῖον, ὅτι ὁ
ἥλιος θνήσκει, καὶ ἡ νύξ καθίπταται ἢ μελανόπτερος.

Λαμβάνει τὸν πυρσὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀμύλλης καὶ ἀνάπτει τὸν φάρον,

ΑΜΥΛΛΑ μειδιῶσα.

Δὲν σοὶ φαίνεται οὕτω, ὅτι, ὅταν λάμπῃ ὁ λύχνος, ἡ
νύξ ἔρχεται ταχύτερα καὶ ὁ Λεάνδρος μετ' αὐτῆς;

ΗΡΩ

Μὴ γελᾷς διὰ τοῦτο· ὁ λύχνος οὗτος, εἶναι ὁ τοῦ ἔρω-
τος, εἶναι ἱερός!.. Ἰδέ, ἡ ἡμέρα ὠχριαῖ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ
Λεάνδρος ἤδη ἀκολουθεῖ τὴν συνήθη πορείαν του. Βλέπει
ἀστράπτων ἐδῶ τὸ τριφίλητον ἄστρον, καὶ κολυμβᾷ ἀνυ-
πομόνως, μὲ ὀφθαλμὸν προσηλωμένον εἰς τὰς ἀκτὰς
ταύτας.

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅποιος κίνδυνος!

ΗΡΩ

Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὸν προστατεύουσιν· καὶ σὺ, ὦ χρυσόκο-
μος Ἀναδυομένη μειδιάς πρὸς αὐτὸν εὐμενής! Ἡ θάλασσα
δὲ αὐτῆ· ἡ ἀγαπητὴ τὸν καθοδηγεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Ἦ Ἀμυλλὰ, ποῖα ἠδονή, νὰ τὸν ἐπανίδω, νὰ τῷ διηγού-
μαι, καθημένη πλησίον του, τὴν ἀνίαν, ἣτις μὲ κυριεύει
κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, νὰ τὸν
ἀκούω, κρεμαμένη ἀπὸ τὰ μελιχρὰ του χεῖλη, νὰ ἀναγι-
νώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἄφωτος, καὶ ὑπ' αἰδοῦς
καὶ ἔρωτος ἐρυθριῶσα!.. Ἄλλὰ σὺ, σὺ δὲν ἀγαπᾷς!
Ὅποια δὲ φρίκη σὲ κατέλαβεν, ὅταν ὁ ἔρωτος ὁ παντοδύ-
ναμος ἐδέσποσε τῆς καρδίας μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅντως ἔφριξα, διότι ὁ ἔρωτος ἀνέφλεξε τὴν καρδίαν
ἱερείας, ἣτις ἦτο ὁ ζῶν βωμὸς τῆς θεᾶς τῆς, ὁ βωμὸς
τῆς ἀγνῆς Ἀφροδίτης! καὶ φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν αὐτῆς.

ΗΡΩ ζωντανῶς.

Τί λέγεις; ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρὸς δὲν ἔλαβα τὸν
σύζυγόν μου; Εἴμεθα τότε ἐν τῷ ναῷ, ὦ ἀθάνατος Ἀφρο-
δίτη! Ἐπορεύθην ἐκεῖ διὰ νὰ ἐορτάσω τὴν δημοτελεῖ πα-
νήγυριν, τὸ γνωρίζεις· ἡ καρδία μου ἐτι, ἀποσπασμένη
τῶν ἀνθρωπίνων, ἦτο πλήρης τῆς σῆς λατρείας καὶ τῶν
ἀγίων μυστηρίων.

ΑΜΥΛΛΑ

Ἦ θέαμα μεγαλοπρεπές! Τὰ ἄσματα, αἱ θυσίαι, αἱ
δαφιλεῖς ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν καὶ τοῦ θέρους! Ἐκαστος
προσέφερε τὰς εὐχὰς του· παρθένοι, νεανίαί, ἄνδρες, παι-
δία, γέροντες... πανταχοῦ ἀνέτελλε καπνὸς εὐώδους
θυμιάματος! Τὰ πλήθη ἐπιρρέοντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς
Κορίνθου, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀβύδου, συνωστίζοντο
εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ.

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος ἦλθεν ἐκεῖ, ἀστράπτων ὑπὸ τοῦ κάλλους,
τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς χάριτος! τὰς ἀνθηρὰς του παρεῖα
ὑπεχρυσού ὁ ἴουλος. Βλέπουσα δ' αὐτὸν ἐξέχοντα ἐντὸς
τοῦ πλήθους, ἐνόμισα, ὦ θεᾶ, ὅτι ἀναγνωρίζω τὸν υἱόν σου!